

ledning til, idet den højtærede Statsminister sagde, at den daværende Bestyrelse i Banken havde søgt om Statsgaranti. Jeg oplyste, hvorledes Forholdet var, nemlig at der i Bestyrelsen og Repræsentantskabet var fuldstændig Enighed om ikke at søge om nogen Statsgaranti, da vi ansaa det for en Ulykke ikke blot for Banken, men for Andelsbevægelsen i det hele taget, og dette meddelte jeg den højtærede Statsminister i en Samtale, jeg havde med ham. Jeg skal nu ikke dvæle længere derved, da den højtærede Statsminister har rettet det her og sagt, at det beroede paa en Fejltagelse — hvad jeg ogsaa var ganske overbevist om —, idet der var blevet sagt „Banken“ i Stedet for „Nationalbanken“, hvilket jo forandrer Meningen.

Endvidere har den højtærede Statsminister paa flere Møder udtalt, at han var i Besiddelse af en Skrivelse med mit Navn under, som han var meget glad ved. Det var en Skrivelse, hvori jeg havde søgt om en foreløbig Lov. Nu har det vist sig, og det har den højtærede Statsminister ogsaa erkendt, at det, den daværende Bestyrelse søgte om, var hurtigst muligt at faa Lovhjemmel for en Likvidation, hurtigst muligt, saaledes at der øjeblikkelig kunde nedsættes en Likvidationskomité, som straks kunde tage Spørgsmaalet om Filialerne op og lette Muligheden for en Genrejsning ved, at man beholdt de gode Filialer og solgte de daarlige — dem, man ikke kunde opretholde —, medens de endnu var noget værd. Det Spørgsmaal mente vi skulde tages op øjeblikkelig. Den højtærede Statsminister var noget inde paa det i Dag, at vi ikke en Gang vilde vente de 10 Dage for muligvis at genrejse Banken. Nej, den daværende Bestyrelse og Repræsentantskabet ansaa en Genrejsning for umulig, medmindre den netop skete ad den Vej, gennem Afhændelse af en Del af Filialerne, og derfor bad vi meget indtrængende om, at dette Arbejde maatte blive taget op med det samme. Jeg vilde ønske, at den højtærede Statsminister havde støttet disse Bestræbelser paa det daværende Tidspunkt, jeg tror, det havde været godt baade for Sparerne og for Genrejsningen af Banken.

Endelig er der endnu et Punkt, som jeg haaber ogsaa for Fremtiden maa gaa noget ud af Dagsordenen under denne

Diskussion. Det er Statsministerens Trusler, hans Antydninger af, at der er et eller andet, som han ved, men som han af Naade og Barmhertighed ikke ønsker at komme frem med. Ogsaa det haaber jeg, den højtærede Statsminister vil komme noget bort fra. Tidligere, medens den højtærede Statsminister var Oppositionsfører og jeg havde den Ære at være Minister, mødte vi lignende Antydninger og Trusler, som gav Anledning til en meget heftig Debat her i Rigsdagen, men jeg synes, at vi i det politiske Liv skulde se at komme bort fra Trusler. Den højtærede Statsminister har nu ogsaa senere sagt, at det ikke var Meningen, at det ligefrem skulde være en Trusel, men det var nærmest, om jeg saa maa sige, Udtryk for en Slags Forudfølelse af, at der i Virkeligheden var meget at tale om i Andelsbank-Sagen. Jeg havde for mit Vedkommende haabet, at Sammenbrudet var forløbet roligt og værdigt, og jeg bestræbte mig derfor; det tror jeg ogsaa, den højtærede Statsminister vil indrømme; den eneste Lejlighed, hvor jeg har været inde paa Spørgsmaalet om den tidligere Rekonstruktion, Rekonstruktionen af Januar—Marts, som jeg mente var en Ulykke for den nye Rekonstruktion, var overfor Statsministeren selv og Nationalbanken. Derfor synes jeg, Ulykken skulde have forløbet roligt og værdigt. Det har imidlertid ikke kunnet lade sig gøre, idet den højtærede Statsminister rundt paa Møder er fremkommet med alle disse Antydninger, og derfor siger vi nu fra vor Side: Lad os blive fri for Antydninger, lad os faa at vide, hvad der er, og naar vi har faaet det undersøgt, maa Ansvarret lægges der, hvor det bør ligge, men lad os blive fri for i det politiske Liv stadig at skulle møde Trusler og Antydninger. Derfor er vi glade over den Vej, der nu er blevet Enighed om at gaa. Jeg maa ganske vist sige, at nu er der som ved visse andre Lejligheder næsten Strid om, hvem der er Fader til Forslaget, og fra hvilket Parti det er kommet; ja, jeg hører endog af den ærede Ordfører, at det egentlig er Statsministeren, der er kommet med det, idet han under Udvalgsbehandlingen skulde have antydet noget saadant. Det sidste maa bero paa en Misforstaaelse. Det, Statsministeren antydede under Udvalgsbehandlingen, var en kriminel Under-